

Sygn. akt VII U 461/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2017 r. w Warszawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o odpowiedzialność członka zarządu spółki za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 23 grudnia 2014 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2015 roku **J. M.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 23 grudnia 2014 roku znak: (...), dotyczącej przeniesienia na niego odpowiedzialności za zobowiązania spółki, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji ubezpieczony zarzucił niewskazanie podstawy prawnej uprawniającej organ do wydania decyzji, w szczególności art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez co nie została określona właściwość rzeczowa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydania zaskarżonej decyzji. Zdaniem ubezpieczonego, organ rentowy nie dowiódł w jakim terminie odwołujący winien był złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości, co spowodowało niewłaściwe zastosowanie art. 107, art. 108 oraz art. 116 ordynacji podatkowej. W związku z powyższym odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. (odwołanie z dnia 2 lutego 2015 roku, k. 2 – 5 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 lutego 2015 roku **Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.** wniósł o oddalenie odwołania J. M..

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, iż za okres od października 2003 roku do stycznia 2004 roku, od marca 2004 roku do maja 2004 roku, od lipca 2004 roku do listopada 2004 roku, od stycznia 2005 roku do listopada 2006 roku, za maj 2007 roku, za października 2007 roku, od maja 2008 roku do grudnia 2008 roku, za kwiecień 2009 roku, za maj 2009 roku, za listopada 2009 roku (...) sp. z o.o. w K. nie wywiązała się z ustawowego obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zadłużenie spółki organ rentowy ustalił na podstawie złożonych

przez nią deklaracji. Organ rentowy prowadził postępowania egzekucyjne wobec spółki, które nie doprowadziło do zaspokojenia wierzytelności. W okresie, za który istnieje dług, ubezpieczony pełnił funkcję prezesa zarządu spółki. Natomiast, mimo zadłużenia spółki w kwocie 6.611.039,23 zł spółka z wnioskiem o ogłoszenie upadłości wystąpiła dopiero w grudniu 2009 roku. (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 lutego 2015 roku, k. 7 – 8v a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny:

Aktem notarialnym z dnia 24 października 2000 roku zawiązana została spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Założycielami spółki byli działający w imieniu (...) S.A. z siedzibą w W. prezes zarządu Z. S. oraz działający w imieniu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. prezes zarządu J. M.. W skład pierwszego zarządu spółki powołani zostali J. M. jako prezes zarząd oraz A. M. jako wiceprezes zarządu. W skład pierwszej rady nadzorczej powołani zostali R. B., S. T., P. W.. Spółka otrzymała numer REGON (...), NIP (...) i zarejestrowana została w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...). Kapitał zakładowy spółki wynosił 700.000 zł i dzielił się na 7.000 równych udziałów o wartości nominalnej 100 zł każdy. (...) S.A. z siedzibą w W. objęła w spółce 2.940 udziałów o łącznej wartości 294.000,00 zł i pokryła je w całości. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. objął 4.060 udziałów o łącznej wartości 406.000 zł i pokryła je w całości wkładem niepieniężnym w postaci przedsiębiorstwa spółki (...). (akt notarialny z dnia 24 października 2000 roku, repertorium (...), k. 95 a.s., odpis pełny KRS z rejestru przedsiębiorców, k. 46- 49 a.s.)

Uchwałą z dnia 17 czerwca 2004 roku nr (...) rada nadzorcza spółki powołała na stanowisko prezesa zarządu spółki M. K., a uchwałą nr(...) z tej samej daty na stanowisko wiceprezesa zarządu powołała odwołującego się J. M. (uchwała z dnia 17 czerwca 2004 roku nr (...) oraz nr (...), k. 95 a.s.). J. M. zatem od momentu wpisania spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. do rejestru przedsiębiorców był członkiem jej zarządu. Zgodnie z odpisem pełnym KRS spółki w okresie od 17 stycznia 2001 roku 14 października 2004 roku J. M. pełnił funkcję prezesa zarządu, w okresie od 14 października 2004 roku do 14 grudnia 2004 roku funkcję wiceprezesa zarządu, w okresie od 14 grudnia 2014 roku do wykreślenia spółki z rejestru ponownie pełnił funkcję prezesa zarządu. (odpis pełny KRS z rejestru przedsiębiorców, k. 46- 49 a.s.)

(...) sp. z o.o. powstała w celu wykonywania usług zbrojarskich, bowiem jej udziałowiec (...) S.A. prowadził wytwórnictwo zbrojeń na S.. W okresie działania spółki klienci zakupujący materiały w (...) S.A. na budowę budynków, mostów, wiaduktów i innych obiektów oczekiwali od sprzedających również wbudowywania zakupionych materiałów. Wbudowywanie materiałów zbrojeniowych miała realizować spółka (...). Od 2006 roku J. M. zdecydował, iż spółka poza usługami zbrojarskimi będzie wykonywała również roboty żelbetowe, polegające na wykonywaniu szalunków i zalewaniu ich betonem. Spółka w 2009 roku posiadała zadłużenie zarówno w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne jak i zadłużenie w Urzędzie Skarbowym. Zadłużenie w Urzędzie Skarbowym istniało już w 2001 roku. Urząd Skarbowy odmówił spółce restrukturyzacji zadłużenia. Do porozumienia w zakresie zadłużenia nie doszło również pomiędzy spółką, a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. (zeznania odwołującego w charakterze strony, k. 78 – 79 a.s.)

W 2007 roku spółka posiadała zobowiązania z tytułu podatków i ubezpieczeń w wysokości 5.577.870,91 zł, ich udział w całości zadłużenia wynosił 53,26%. W 2008 roku spółka miała zobowiązania z tytułu podatków i ubezpieczeń w wysokości 5 930.997,89 zł, ich udział w całości zadłużenia wynosił 55,12 %. W 2009 roku spółka posiadała zobowiązania z tytułu podatków i składek na ubezpieczenia w wysokości 4.592.341,03 zł, ich udział w całości zadłużenia wynosił 65,78 %. W 2007 roku różnica pomiędzy wysokością zadłużenia a wartością aktywów wyniosła 7.095.895,43 zł, w 2008 roku – 6.380.159,38 zł, na dzień 10 grudnia 2009 roku – 6,346.485,86 zł. Nadwyżka zadłużenia spółki nad wartością majątku nastąpiła na koniec 2007 roku. (opinia biegłego z zakresu rachunkowości, k. 129 – 143 a.s., sprawozdanie zarządu z działalności spółki za rok 2008, k. 95 a.s., bilans pasywa i aktywa z dnia 23 czerwca 2009 roku, k. 95 a.s., rachunek zysków i strat z dnia 23 czerwca 2009 roku, k. 95 a.s., wprowadzenie do sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2009 roku, k. 95 a.s., bilans pasywa i aktywa z dnia 5 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s., rachunek zysków i strat z dnia 5 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s., zestawienie zmian w kapitale własnym z dnia 6 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s., rachunek przepływów pieniężnych z dnia 6 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s., dodatkowe informacje i objaśnienia do sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2008, k. 95 a.s., wprowadzenie do sprawozdania finansowego za rok obrotowy 2009, k. 95 a.s., dodatkowe informacje i objaśnienia do sprawozdania

finansowego za rok obrotowy 2009, k. 95 a.s., bilans pasywa i aktywa z dnia 28 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s., rachunek zysków i strat z dnia 28 stycznia 2010 roku, k. 95 a.s.)

W dniu 10 grudnia 2009 roku do Sądu Rejonowego w Koszalinie spółka złożyła kompletny wniosek o ogłoszenie upadłości obejmujący likwidację majątku. W dniu 11 grudnia 2009 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie ogłosił upadłość spółki obejmującą likwidację majątku. Sąd Rejonowy w Koszalinie w uzasadnieniu orzeczenia stwierdził, iż niewykonywanie zobowiązań określonych na kwotę 6.611.039,23 zł stanowiło formalną podstawę do uwzględnienia wniosku. Spółka nie miała majątku na pokrycie wierzytelności, bowiem w skład majątku oprócz niewielkiej gotówki w kwocie 12.844,79 zł wchodziły należności na kwotę 1.107.426,74 zł oraz majątek ruchomy oszacowany na kwotę łączną 514.457,37 zł. Organ rentowy zgłosił do masy upadłości wierzytelności w kwocie 2.977.942,06 zł. Syndyk uznał wierzytelności zgłoszone przez organ rentowy w całości. W toku postępowania upadłościowego zostały jednak zaspokojone wierzytelności kat. I w 42,676 %. Wierzytelności z tytułu nieopłaconych przez spółkę składek nie zostały zaliczone do ww. kategorii, w związku z powyższym nie doszło do ich zaspokojenia w jakiegokolwiek części. Spółka została wykreślona z rejestru przedsiębiorców w dniu 8 stycznia 2014 roku. (odpis pełny KRS z rejestru przedsiębiorców, k. 46- 49 a.s., wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku, k. 2 - 8 akt VII GU 66/06, postanowienie z dnia 11 grudnia 2009 roku, k. 206 - 207 akt VII GU 66/06)

W związku z powyższym z uwagi na nieuzyskanie przez organ rentowy w toku postępowania upadłościowego jakichkolwiek wierzytelności egzekucja z majątku spółki okazała się bezskuteczna. Pismem z dnia 15 września 2014 roku organ rentowy wszczął postępowanie w sprawie przeniesienia odpowiedzialności za nieopłacone składki. W dniu 28 października 2014 roku poinformował J. M. o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i o prawie wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie. Po zakończeniu postępowania Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na mocy decyzji z dnia 23 grudnia 2014 roku znak:(...) ustalił, że J. M. jest odpowiedzialny za zobowiązania (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w łącznej kwocie 82.915,90zł, na które składają się:

- należności z tytułu nie opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne (fundusz 51) za kwiecień 2009 roku, maj 2009 roku i listopad 2009 roku w kwocie 35.603,90zł, należne od ww. składek odsetki za zwłokę liczone od terminów wymagalności do dnia 23 grudnia 2014 roku w wysokości 20.892,00 zł;
- należności z tytułu nie opłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne (fundusz 52) za grudzień 2008 roku, kwiecień 2009 roku i listopad 2009 roku w kwocie 12.573,20zł, należne od ww. składek odsetki za zwłokę liczone od terminów wymagalności do dnia 23 grudnia 2014 roku w wysokości 7.375,00zł;
- należności z tytułu nie opłaconych składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (fundusz 53) za kwiecień 2009 roku i listopad 2009 roku w kwocie 4.079,80 zł, należne od ww. składek odsetki za zwłokę liczone od terminów wymagalności do dnia 23 grudnia 2014 roku w wysokości 2.392,00 zł.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów załączonych do akt sprawy, dowodu z zeznań odwołującego w charakterze strony oraz w oparciu o dowód z opinii biegłego ds. rachunkowości J. G. oraz akta spraw o sygnaturach VII GU 66/09 prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Koszalinie VII Wydział Gospodarczy ds. upadłościowych i naprawczych.

Załączone do akt sprawy dokumenty stanowiły podstawę ustaleń stanu faktycznego sprawy dokonanych przez Sąd w zakresie daty powstania spółki oraz jej likwidacji, jak również sytuacji finansowej spółki na przełomie lat 2007-2009. Sprawozdania finansowe i bilanse oraz inne dokumenty rozliczeniowe spółki miały w ocenie Sądu istotny wpływ na rozstrzygnięcie zawisłego w niniejszej sprawie sporu i stanowiły podstawę wydanej przez biegłego z zakresu rachunkowości opinii.

Sąd podzielił również wnioski sformułowane przez biegłego J. G. w sporządzonej przez niego w dniu 13 lutego 2017 roku opinii. Biegły dysponował obszernym materiałem dowodowym obrazującym sytuację finansową spółki, co przełożyło się na jej kompleksowość – biegły szczegółowo i rzetelnie, w postaci tabel przedstawił swoje wyliczenia i

wskazał dokumenty z których wynikały wartości niezbędne do ich przeprowadzenia, a ponadto dokładnie odniósł się do tezy dowodowej Sądu i udzielił jednoznacznych wyjaśnień. Zaznaczenia wymaga, że żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Z tych też względów Sąd podzielił wnioski końcowe biegłego w całości i mając na względzie charakter sporu w niniejszej sprawie przyjął je jako podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 23 grudnia 2014 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Istota sporu w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół przypisania przez organ rentowy odpowiedzialności spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych odwołującemu J. M..

Przy rozpatrywaniu zasad przenoszenia na osoby trzecie odpowiedzialności z tytułu zaległych składek w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 t.j., dalej: ustawa systemowa), zgodnie z którego treścią do należności z tytułu składek na Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego, Fundusz pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (t.j. Dz. U. 2005 nr 8 poz. 60 - dalej jako o.p.), między innymi przepisy art. 107 § 1, art. 108 § 1 i 6 oraz art. 116 tejże ustawy.

Z kolei stosownie do art. 32 ustawy systemowej do składek na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz na ubezpieczenie zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę i dodatkowej opłaty, przepisów karnych, dokonywania zabezpieczeń na wszystkich nieruchomościach, ruchomościach i prawach zbywalnych dłużnika, odpowiedzialności osób trzecich i spadkobierców oraz stosowania ulg i umorzeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

I tak, zgodnie z treścią art. 107 § 1 o.p., w przypadkach i w zakresie przewidzianym w rozdziale o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, za zaległości podatkowe podatnika odpowiadają całym swoim majątkiem solidarnie z podatnikiem również osoby trzecie. Przy czym, jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, osoby trzecie odpowiadają również za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych oraz koszty postępowania egzekucyjnego. Natomiast zgodnie z art. 116 § 1 pkt 1 i 2 o.p. za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1. nie wykazał, że:

a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. poz. 978) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne,

b) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2. nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Zgodnie zaś z § 2 analizowanego przepisu, odpowiedzialność członków zarządu, wymieniona powyżej, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu.

Powołane przepisy znajdują również zastosowanie do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji.

Bezskuteczność egzekucji z majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa omawianym wyżej przepisie Ordynacji podatkowej, w kontekście ustalenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych odpowiedzialności członków zarządu spółki za należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne może być stwierdzona wyłącznie w postępowaniu w sprawie egzekucji tego rodzaju należności, poprzedzającym wydanie decyzji stwierdzającej odpowiedzialność członków zarządu. Istotne jest, że bezskuteczność egzekucji należności składkowych musi zostać potwierdzona przez organ ubezpieczeń społecznych przed wydaniem decyzji ustalającej odpowiedzialność członka zarządu także wówczas, gdy prowadzone uprzednio postępowanie egzekucyjne nie przyniosły pożądanych rezultatów w postaci zaspokojenia roszczenia. Wykładnia językowa art. 116 § 1 o.p. nie pozostawia bowiem wątpliwości, że przesłanką odpowiedzialności członka zarządu spółki kapitałowej za jej zobowiązania publicznoprawne jest to aby egzekucja tych właśnie należności (podatkowych, składkowych) okazała się bezskuteczna, przy czym egzekucja musi być skierowana do całego majątku dłużnika, a nie tylko do jego części (por. treść uchwały Sądu Najwyższego z 13 maja 2009 r. I UZP 4/09).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że organ rentowy wykazał przesłankę bezskuteczności egzekucji. Jak wynika bowiem z obszernej dokumentacji załączonej do akt sprawy, prowadzone wobec spółki postępowanie upadłościowe VII GU 66/09 zakończyło się niezaspokojeniem dochodzonych przez organ rentowy należności.

Sąd nie miał również wątpliwości co do zaistnienia drugiej z wymienionych w art. 116 § 1 pkt 1 lit. a o.p. przesłanek umożliwiających stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności członków zarządu za nieuiszczone przez spółkę należności z tytułu składek. W tym zakresie Sąd posiłkował się opinią biegłego z zakresu rachunkowości, który wskazał, iż stan niedoboru wartości majątku w spółce został ujawniony już na koniec 2007 roku. Sąd podzielił również argumentację biegłego w zakresie w jaki wskazał, iż większe przedsiębiorstwa posiadające mocniejszą pozycję strategiczną mają możliwość większego zadłużenia się, gdyż za majątkiem stoi znana i rozpoznawalna marka. Wówczas wysokie zadłużenie może być pewną szansą dla przedsiębiorstwa związaną z możliwością osiągnięcia korzyści pochodzących z pozytywnego oddziaływania dźwigni finansowej. Jednak w przypadku spółki (...) nie znajdowało to zastosowania, bowiem nie posiadała ona kapitału obcego w postaci kredytów, a zadłużenie było głównie wynikiem zaległości w regulowaniu zobowiązań wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Urzędu Skarbowego. Tym samym nie można podzielić stanowiska odwołującego, iż wniosek o ogłoszenie upadłości złożony w Sądzie Rejonowym w Koszalinie w dniu 10 grudnia 2009 roku został złożony we właściwym czasie, skoro stan niedoboru wartości majątku w spółce został ujawniony już na koniec 2007 roku. W kontekście powyższego należy zaznaczyć, że zakres pojęcia "właściwy czas", użyty w treści art. 116 § 1 o.p., powinien być interpretowany w kontekście art. 21 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku - Prawo upadłościowe i naprawcze (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 3 grudnia 2007 roku, sygn. akt I SA/GI). W myśl art. 10 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie powstania zadłużenia z tytułu składek, upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Natomiast zgodnie z art. 11 ustawy dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań. Dodatkowo dłużnika będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, uważa się za niewypłacalnego także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje. Z kolei termin do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości reguluje art. 21 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym dłużnik jest zobowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości. W związku z powyższym, "właściwym czasem" dla zgłoszenia wniosku dłużnika o ogłoszenie upadłości jest termin 2 tygodni od dnia, gdy nie wykonuje on swoich wymagalnych zobowiązań lub gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, czyli termin, który pozwoli na równomierne, choćby tylko częściowe, zaspokojenie wszystkich wierzycieli (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 lutego 2008 roku, sygn. akt I SA/Lu 794/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II UK 218/2011).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że podstawy do wystąpienia z wnioskiem o upadłość w przypadku spółki zaistniały pod koniec roku 2007 roku, kiedy to po raz pierwszy wystąpiły po stronie spółki problemy z całościową realizacją zobowiązań, z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne. Sytuacja finansowa spółki już wcześniej ulegała stopniowemu pogorszeniu, która to okoliczność znajdowała potwierdzenie choćby w zeznaniach samego odwołującego, który wskazał, iż zadłużenie narastało od 2001 roku, a w 2006 roku podejmował działania w celu jego restrukturyzacji.

Zaznaczyć należy, że obowiązek udowodnienia okoliczności podnoszonych w odwołaniu ciążył na odwołujących zgodnie z treścią art. 116 § 1 pkt 1 lit b o.p. oraz ogólnej zasady rozkładu ciężaru dowodowego wyrażonej w art. 6 k.c. Tymczasem odwołujący nie wykazał, że przedsięwziął jakiegokolwiek czynności mające na celu realną poprawę sytuacji finansowej spółki, a w szczególności nie wskazał jakie to miały być czynności, w jakim terminie miały zostać podjęte i w jaki sposób wpłynęły bądź miały wpłynąć na kondycję finansową spółki. Tym samym odwołujący mimo powoływania się na fakt podjęcia działań ukierunkowanych na ratowanie prowadzonej działalności gospodarczej nie przedstawił żadnych dowodów bądź okoliczności, które pozwoliłyby na weryfikację tych działań w kontekście zamierzonego celu. Nie było również jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia twierdzeń odwołującego, jakoby przeszkodę w reformowaniu kondycji finansowej spółki stanowił brak zgody Urzędu Skarbowego na restrukturyzację zadłużenia.

Odwołujący jednocześnie w toku postępowania nie zaprzeczył, iż w spornym okresie był członkiem zarządu, w tym przez przeważający okres działania spółki prezesem zarządu. Zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 700 t.j.) domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. Ustanowione w tym przepisie domniemanie uważa się za domniemanie prawne w rozumieniu art. 234 k.p.c., zatem wiąże sąd w postępowaniu cywilnym, z tym, że może ono być obalone (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2012 roku, sygn. akt II CSK 328/11).

Wobec przedstawionych powyżej okoliczności Sąd Okręgowy stwierdził, że żaden z zarzutów podniesionych przez odwołującego nie mógł stanowić podstawy do wzruszenia zaskarżonej decyzji. Z tych też względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie J. M. o czym orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: (...)